

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: راب گولند
برگردان از: آمادور نویدی
۱۰ اگست ۲۰۱۷

منافع واقعی امریکا در کوریای شمالی چیست؟

چه چیزی واقعاً پشت منافع امریکا در کوریا است؟

یکی از قوانین ابتدائی جهت بررسی تصمیمات سیاست خارجی دولت‌های سرمایه داری، اینست که «رد پول را بگیریم»، به عبارت دیگر، به این درک صحیح برسیم که چه کسی از این تصمیمات سود می‌برد؟ امریکا و متحدان امپریالیستی اش، از جمله دولت استرالیا، سر و صدای زیاد، و در واقع، یک جنگ تبلیغاتی علیه اقدامات کشور کوچک کوریای شمالی به راه انداخته اند، که علیه تهدیدات دائماً تهاجمی امریکا از خودش دفاع می‌کند. چرا؟ آیا بدین دلیلست که امریکا واقعاً از کوریای شمالی (درست‌ترش جمهوری دمکراتیک خلق کوریا - دی پی آر کی) می‌ترسد؟ نه، البته که نمی‌ترسد.

امریکا در کوریای جنوبی حضور نظامی زیادی دارد (از جمله سلاح‌های هسته‌ئی که خیلی بیشتر از تعداد سلاح‌های هسته‌ئی کوریای شمالی ست). آمادگی جنگی جهت شروع جنگی جدید در شبه جزیره کوریا، خوش‌آیند مردم کوریای جنوبی (و کوریای شمالی - م) نیست، چرا که کوریائی‌ها بخوبی آگاهند که امریکا در آخرین تلاش خود جهت ریشه کن کردن کمونیسم از منطقه، کشورشان را به کلی نابودی کرد.

کوریای شمالی دارای معادن زیاد فلزدار کمیاب است که در ساخت محصولات با فن آوری بالا مورد استفاده قرار می‌گیرند.

ادعای مضحک نصب اخیر نیروهای هسته‌ای و سیستم‌های موشکی ضدقاره پیمای امریکا برای «دفاع» از کوریای جنوبی، به طور قاطع مردودست، و هنوز هم به عنوان تبلیغات بیش‌ترست، که هست. همه اقدامات کوریای شمالی مرتبط با تهدیدات امریکاست، و چنان‌چه امریکا تلاش کند تا دوباره به این کشور حمله کند، جمهوری دمکراتیک خلق کوریا از خود دفاع خواهد نمود.

پس چرا امریکا در کمپین‌های اقتصادی و دیپلماتیک خصمانه خود علیه این کشور کوچک در نیمه بالای شبه جزیره کوریا اصرار دارد؟ بخشی بدین دلیل است که آخرین باری که امریکائی‌ها سعی کردند رژیم سوسیالیستی کوریا را که هم‌مرز با روسیه و چین است ریشه کن کنند، با شکست روبه رو گشتند. آن شکست می‌بایست هنوز در خاطره مقامات بالای ارتش امریکا مانده باشد و می‌خواهند تلافی کنند.

بخشی بدین دلیل اصرار دارند که ستراتیژی پارانویای جهانی امریکا (۱)، به اصطلاح «تهدید کمونیسیم»، یا «تهدید روس و چین» (یا هر دو) را حفظ کنند، که این خود نیازمند وجود «نقاط داغ» مناسب است تا رسانه‌های بورژوائی و سیاست‌مداران نوکر صفت بتوانند در تلاش‌های خود جهت حفظ این پارانویا (فریب) به آن اشاره کنند (که بدون آن هزینه‌های زیاد نظامی خنده دار و به دست فراموشی سپرده می‌شود).

با این حال، دولت‌های سرمایه داری، آگاهند که آن‌ها چیزی به جز ابزارهای کورپورات‌ها (شرکت‌های بزرگ) قدرت‌مند نیستند، همچنین عامل دیگر و قطعاً مهم‌تری که باید در نظر گرفته شود: این است که، چه مقدار پول و برای چه کسی ساخته می‌شود؟ اما این چه ربطی به مورد جمهوری دمکراتیک خلق کوریا دارد؟

استیو مؤلمن (۲)، در کوارتر (۳)، در اوایل ماه جاری به خوانندگان خود یادآوری نمود که «کوریای شمالی بر روی تریلیون‌ها دالر از ثروت تمام‌نشده نشسته است، و همسایگانش آن‌را می‌خواهند». او نوشت: «در زیر کوهستانی‌ترین بخش کشور ذخایز معدنی زیادی وجود دارند، از جمله آهن، طلا، منگنزیت، روی، مس، سنگ آهک، مولیبدیم، گرافیت، و ذخایز بیش‌تری – که حدود ۲۰۰ نوع مواد معدنی است. همچنین مقادیر زیادی از فلزات زمینی (زیرخاکی) کمیاب وجود دارند». البته امروزه از این فلزات زیرخاکی جهت ساختن تلفن‌های همراه (گوشی‌های هوشمند) و دیگر محصولات با فن آوری بالا استفاده می‌شود.

«طبق یک برآورد از یک شرکت معدن متعلق به دولت کوریای جنوبی، [ذخایز معدنی کوریای شمالی] بیش از ۶ تریلیون دالر امریکائی ارزش دارند. یک تخمین دیگر از مؤسسه تحقیقاتی کوریای جنوبی این رقم را نزدیک به ۱۰ تریلیون دالر امریکائی قرار می‌دهد».

کورپورات‌های امریکائی حرفی از این تریلیون دالر نمی‌زنند. در همان حال آن‌ها (یا دولت آن‌ها) مصمم است که مانع بهره برداری مردم جمهوری دمکراتیک خلق کوریا (کوریا شمالی) از ذخایز معدنی کشور خود شوند. محاصره اقتصادی و دیپلماتیکی که آن‌ها علیه جمهوری دمکراتیک خلق کوریا حفظ کرده اند، به طور موفقیت آمیزی مانع از توسعه معادن در این کشور شده است.

با این حال، علی‌رغم مشکلاتی که جمهوری دمکراتیک خلق کوریا با آن روبه روست - استخراج معادن که از سال ۱۹۷۵ در اولویت صنعت بوده است - به طور آهسته تا اوایل سال‌های ۱۹۹۰ کم کم توسعه یافت و اکنون حدود ۱۴ درصد از اقتصاد جمهوری دمکراتیک خلق کوریا را دربر می‌گیرد. به هر حال، مؤلمن اشاره می‌کند که تولید معادن از آن زمان کاهش یافته است: «کشور نیاز به تجهیزات، متخصصین، و حتی زیرساخت ابتدائی دارد تا بدرستی بتواند به ثروتی که در زیر زمین نهفته است، دسترسی پیدا کند».

در اپریل، لیود آر ویسی (۴)، مشاور ارشد مرکز مطالعات ستراتیژیک و بین المللی امریکا، اشاره کرد که: «کمبود تجهیزات معادن وجود دارد و کوریا شمالی به دلیل موقعیت اقتصادی ناخوشایند خود، کمبود انرژی و فرسودگی و به طور کلی شرایط بد شبکه برق‌رسانی قادر نیست که تجهیزات جدید بخرد».

پس از آن که جمهوری دمکراتیک خلق کوریا در پاسخ به تهدیدات امریکا، اولین آزمایش هسته‌ای خود را در سال ۲۰۰۶ انجام داد، امریکا در سازمان ملل متحد از نفوذ خود جهت تضمین تحریم علیه کوریا شمالی استفاده کرد. با این حال، مؤلمن می‌گوید، «سپتمبر گذشته، مؤسسه توسعه کوریا متعلق به دولت کوریا جنوبی گفت که علی‌رغم تحریمات ملل متحد، تجارت معدنی بین کوریا شمالی و چین برای پیونگیانگ مانند یک "گاو شیرده" (۵) باقی می‌ماند، که در نیمه اول سال ۲۰۱۶، برابر با ۵۴ درصد از کل حجم تجارت با چین بوده است».

در گزارشی که در سال ۲۰۱۴ از طرف بخش تحقیقات زمین شناسی امریکا در مورد بخش معادن جمهوری دمکراتیک خلق کوریا داده شد، اشاره گردید که «بخش معادن کوریا شمالی مستقیماً در معرض تحریمات اقتصادی بین المللی نیست و بنابراین، تنها منبع قانونی، و تجارت سرمایه گذاری سودآور موجود در کشور است». طبق گفته مؤلمن، «در سال ۲۰۱۵، چین ۷۳ میلیون دالر امریکا در سنگ آهن، و ۶۸۰ میلیون دالر روی در سه ماهه اول [سال ۲۰۱۶] از کوریا شمالی، واردات داشته است». به هر حال، متعاقب هشدار زیاد امریکا از جمله اقتصادی - تمرکز لابی ملل متحد - به منابع زیرزمینی جمهوری دمکراتیک خلق کوریا تغییر کرد. در ماه مارچ ۲۰۱۶، آن‌ها از طریق قطعنامه ملل متحد، صادرات طلا، وانادیوم، تایتانیوم، و فلزات کمیاب زیرخاکی را از جمهوری دمکراتیک خلق کوریا ممنوع اعلام کردند. آن‌ها که هنوز راضی نشده بودند، در نومبر ۲۰۱۶، قطعنامه دیگری را از طریق ملل متحد گرفتند تا صادرات زغال سنگ را محدود کنند و حمل نیکل، مس، روی، و نقره جمهوری دمکراتیک خلق کوریا را ممنوع سازند.

تعجیبی ندارد، که مقامات جمهوری دمکراتیک خلق کوریا جهت «شکستن تحریمات» متوسل به انواع حيله های جنگی شوند (تحریمات را دور بزنند - م) تا قادر شوند به صادرات محصولات خود ادامه دهند. طبق گفته مؤلمن، «در اوایل امسال، گروهی از کارشناسان ملل متحد به این نتیجه رسیدند که کوریا شمالی، علی‌رغم تحریمات، همچنان مواد معدنی قدغن شده را صادر می‌کند». [شوگ و حشنتاک].

او اضافه نمود: «آن‌ها همچنین مشخص نمودند که کوریا شمالی یکی دیگر از منابع - طلا - را در کنار پول نقد به کار می‌گیرد تا بخش مالی رسمی را کاملاً دور بزنند». به نظر می‌رسد که کوریائی‌ها سعی کرده اند متوسل به شیوه

های واقعاً رایج سرمایه داری شوند که رشوه خواری نامیده می‌شود و رشوه خواری جزء اصلی شیوه های بیزنس (کسب و کار) سرمایه داری از زمان ... خوب، از زمان آغاز سرمایه داری بوده است.

در سال ۲۰۱۵، چین حدود یک میلیارد دلار امریکائی زغال سنگ از کوریای شمالی وارد کرده است، که حدود ۴۰٪ از کل صادرات کشورست، اما با توجه به اهداف اقلیمی توافق شده در پاریس، چین اکنون شروع به محدود کردن واردات زغال سنگ از همسایه خود نموده است. در سه ماهه اول سال جاری، واردات زغال سنگ چین از جمهوری دموکراتیک خلق کوریا تا ۵۱/۶٪ کاهش یافته است. با این حال، کل تجارت چین با جمهوری دموکراتیک خلق کوریا در واقع، در سه ماهه اول امسال در مقایسه با زمان مشابه سال قبل، ۳۷/۴٪ افزایش یافته است. مؤلمن می‌گوید: «از سال قبل واردات سنگ آهن از کوریای شمالی، تا ۲۷۰٪ در جنوری و فیروری افزایش داشته است».

حدود پنج سال قبل، چین مقدار ۱۰ میلیارد دلار در پروژه های زیرساختی نزدیک مرز جمهوری دموکراتیک خلق کوریا هزینه کرد، تا در درجه اول، درست واقع در مرز، در بخش موسان (۶) از جمهوری دموکراتیک خلق کوریا، به آسانی به ذخایز سنگ آهن دسترسی یابد. و روسیه، که همچنین با جمهوری دموکراتیک خلق کوریا در مرز (کوچکتری) شریک است، در سال ۲۰۱۴، طرح‌هایی را توسعه داد تا به ازای دسترسی به منابع معدنی کشور، شبکه راه آهن کوریای شمالی را دقیقاً بازبینی و بازسازی کند. هنوز بر روی این طرح منحصر به فرد کار می‌کنند.

همچنین، کوریای جنوبی (جمهوری کوریا - آر او کی) - نوچه امریکا، دل‌واپس آنست که این ثروت بادآورده مالی را از دست ندهند. در ماه مه امسال، وزارت زراعت، زیرساخت و حمل و نقل جمهوری کوریا جهت شرکت در پروژه های زیربنای احتمالی در جمهوری دموکراتیک خلق کوریا از شرکت‌ها، به ویژه آن‌هایی که مربوط به بخش منابع معدنی هستند، دعوت به همکاری نمود. انگیزه ارائه شده وزارتخانه این بود که منابع معدنی موجود داوطلبان را قانع می‌سازد که سود می‌برند، حتی پس از این‌که آن‌ها هزینه تعمیر زیرساخت فرسوده کوریای شمالی، از جمله خطوط راه آهن را بپردازند.

اما به هر حال، هر چند که شرکت‌های بزرگ جمهوری کوریا چشم طمع به ثروت جمهوری دموکراتیک خلق کوریا داشته باشند، اما نمی‌توانند آن‌را فتح کنند، بلکه فقط با اتحاد مجدد صلح آمیز دو کوریا می‌توانند به آن دست یابند. و به احتمال زیاد مردم جمهوری دموکراتیک خلق کوریا ثروت خود را بلافاصله به سرمایه داران جمهوری کوریا تقدیم نمی‌کنند. البته که جمهوری کوریا، نمونه اتحاد مجدد المان را در نظر دارد، جایی که مالکیت سوسیالیستی جمهوری دموکراتیک المان بدون مقاومت به کورپورات‌های المان تحویل داده شد.

اما، این‌بار موقعیت فرق می‌کند و سرنوشت شومی که برای جمهوری دموکراتیک المان رقم خورد، بسیار بعیدست که هرگز دوباره اتفاق بیفتد. فقط فریب داستان‌هایی را نخورید که سرچشمه آن‌ها امریکاست و تلاش دارند «دیوانه ای را کنترل کنند». امریکائی‌ها درست مثل همیشه، چشم به جایزه دارند.

درباره نویسنده:

راب گولند، عضو کمیته مرکزی حزب کمونیست استرالیاست، که در گاردین - نشریه حزب کمونیست استرالیا مقالات مفید و روشنگرانه ای می‌نویسد.

زیر نویس‌ها:

(۱) - پارانویا = فریب، ترس
Paranoia

(۲) - استیو مولمن

Steve Mollman

(۳) - نشریه اینترنتی کوارتز

Quartz

(۴) - لیود آر ویسی

Lloyd R Vasey

(۵) - گاو شیرده

https://en.wikipedia.org/wiki/Cash_cow

Cash cow is business jargon for a business venture that generates a steady return of profits that far exceed the outlay of cash required to acquire or start it.

(۶) - شهر یا بخش موسان

Musan County

برگردانده شده از:

گاردین، شماره ۱۷۸۷، صفحه ۵، ۲۶ ژوئیه ۲۰۱۷.

The Guardian
The Worker's Weekly

Issue #1787 • July 26, 2017

Taking Issue – Rob Gowland

What's really behind the US interest in Korea?

<http://www.cpa.org.au/guardian/2017/1787/07-taking-issue.html>